Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 3. oktobra 2019*

„Predhodno odločanje – Uredba (ES, Euratom) št. 2988/95 – Zaščita finančnih interesov Evropske unije – Člen 3(1) – Zastaralni rok – Uredbi (EGS) št. 3887/92 in (ES) št. 2419/2001 – Integrirani upravni in kontrolni sistem za nekatere programe pomoči Skupnosti – Vračilo neupravičeno izplačanih zneskov – Uporaba milejšega pravila o zastaranju“

V zadevi C-378/18,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija) z odločbo z dne 9. maja 2018, ki je na Sodišče prispela 8. junija 2018, v postopku

Landwirtschaftskammer Niedersachsen

proti

Reinhardu Westphalu,

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi F. Biltgen (poročevalec), predsednik senata, J. Malenovský in C. G. Fernlund, sodnika,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Landwirtschaftskammer Niedersachsen P. Averbeck, agentka,

– za Evropsko komisijo B. Hofstötter in D. Triantafyllou, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 15. maja 2019

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago, na eni strani, člena 49(5) in (6) ter člena 52a Uredbe Komisije (ES) št. 2419/2001 z dne 11. decembra 2001 o podrobnih pravilih za uporabo integriranega upravnega in kontrolnega sistema za nekatere programe pomoči Skupnosti, vzpostavljenega z Uredbo Sveta (EGS) št. 3508/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 34, str. 308), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 118/2004 z dne 23. januarja 2004 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 42, str. 223) (v nadaljevanju: Uredba št. 2419/2001), ter na drugi strani, člena 2(2) in člena 3(1) Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 2988/95 z dne 18. decembra 1995 o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 1, str. 340).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Reinhardom Westphalom in Landwirtschaftskammer Niedersachsen (kmetijska zbornica Spodnje Saške, Nemčija) (v nadaljevanju: kmetijska zbornica) v zvezi z zahtevo za vračilo plačil na površino, pridobljenih v okviru sistema podpore pridelovalcem nekaterih poljščin.

Pravni okvir

Uredbi (EGS) št. 3887/92 in (ES) št. 2419/2001

3 Člen 9(2) Uredbe Komisije (EGS) št. 3887/92 z dne 23. decembra 1992 o podrobnih pravilih za uporabo integriranega upravnega in kontrolnega sistema za nekatere programe pomoči Skupnosti (UL 1992, L 391, str. 36) je določal različna znižanja zneska dodeljenih pomoči, če je bilo ugotovljeno, da je prijavljena površina presegala površino, ki je bila dejansko ugotovljena. Če je tako razlika znašala več kot 20 % ugotovljene površine, se pomoč, vezana na površino, ni odobrila.

4 Člen 14 te uredbe je določal pravila, ki so se uporabljala v primeru neupravičeno izplačanih zneskov, vendar ni vseboval pravil o zastaranju, ki bi se uporabljala za vračilo zadevnih zneskov.

5 Uredba št. 3887/92 je bila z učinkom od 12. decembra 2001 razveljavljena z Uredbo št. 2419/2001.

6 Ukrepi iz člena 9(2) Uredbe št. 3887/92 so bili v bistvu povzeti v členu 32(1) Uredbe št. 2419/2001.

7 S členom 49 Uredbe št. 2419/2001 so bila uvedena pravila o zastaranju glede vračila zadevnih zneskov v primeru neupravičeno izplačanih zneskov, in sicer ta člen določa:

„1. V primeru neupravičeno izplačanih zneskov nosilec kmetijskega gospodarstva vrne zadevni znesek skupaj z obrestmi, izračunanimi skladno z odstavkom 3.

[…]

5. Obveznost vračila iz odstavka 1 ne velja, če je med datumom plačila pomoči in datumom, ko je pristojni organ prvič obvestil upravičenca, da plačilo ni bilo upravičeno, preteklo več kot deset let.

Vendar pa se obdobje iz prvega pododstavka skrajša na štiri leta, če je upravičenec ravnal v dobri veri.

6. Za zneske, ki jih je treba vrniti zaradi uporabe znižanj in izključitev skladno s členom 13 in naslovom IV velja štiriletni zastaralni rok.

[…]“

8 Člen 52a te uredbe določa:

„Z odstopanjem od člena 54(2) in brez poseganja v ugodnejša pravila o rokih zastaranja, ki jih določijo države članice, se člen 49(5) uporablja tudi pri zahtevkih za pomoč za tržna leta in premijska obdobja, ki so se začela pred 1. januarjem 2002, razen če je pristojni organ upravičenca že obvestil o neupravičenosti zadevnega plačila pred 1. februarjem 2004.“

9 Člen 54 navedene uredbe, naslovljen „Začetek veljavnosti“, v odstavku 2 določa:

„Uredba [št. 2419/2001] velja za zahtevke za pomoč, ki se nanašajo na tržna leta ali premijska obdobja, ki se začnejo s 1. januarjem 2002.

[…]“

Uredba št. 2988/95

10 V tretji uvodni izjavi Uredbe št. 2988/95 je bilo navedeno, da „[…] je treba na vseh področjih preprečevati dejanja, ki škodujejo finančnim interesom [Evropske unije]“.

11 Člen 1(1) Uredbe št. 2988/95 je določal:

„Za zaščito finančnih interesov [Unije] se sprejmejo splošna pravila za enotne preglede ter upravne ukrepe in kazni v zvezi z nepravilnostmi, ki se nanašajo na zakonodajo [Unije].“

12 Člen 2(2) Uredbe št. 2988/95 je določal:

„Za nepravilnost ni mogoče izreči upravne kazni, če kazen ni bila prej določena v aktu [Unije]. Če so se določbe o upravnih kaznih v predpisih [Unije] pozneje spremenile, se za nazaj uporabljajo milejše določbe.“

13 Člen 3(1) Uredbe št. 2988/95 je določal:

„Pregon zastara v štirih letih od storitve nepravilnosti iz člena 1(1). Sektorski predpisi lahko določijo krajši zastaralni rok, ki ne sme biti krajši od treh let.

V primeru nadaljevanja ali ponavljanja nepravilnosti teče zastaranje od dneva, ko so nepravilnosti prenehale. Pri večletnih programih zastaralni rok v vsakem primeru teče do zaključka programa.

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

14 R. Westphal, kmet, je v začetku leta 2000 in leta 2001 za tržna leta, ki se nanašajo na ti dve leti, vložil zahtevka za pomoč na „površino“ v okviru sistema podpore pridelovalcem nekaterih poljščin.

15 Kmetijska zbornica je te pomoči odobrila, ustrezna plačila pa so bila opravljena v navedenih letih.

16 V okviru kontrole, opravljene januarja 2006 na kraju samem, so bile ugotovljene nepravilnosti glede podatkov o površini v prahi. Po tem, ko je kmetijska zbornica zaslišala R. Westphala, je 23. julija 2007 sprejela odločbo, s katero sta bili delno odpravljeni odločbi o odobritvi, ki sta se nanašali na dve

zadevni leti, in je bilo naloženo vračilo preplačil. Znesek tega vračila je bil izračunan v skladu s kaznijo, ki je veljala za čezmerno prijavo površin v prahi, in sicer se je štelo, da se pomoč ne bi smela biti odobriti.

17 R. Westphal je zoper to odločbo vložil pritožbo. Pritožbeno sodišče je odločbo kmetijske zbornice z dne 23. julija 2007 odpravilo v delu, v katerem se je nanašala na znesek, ki ga je bilo treba vrniti kot kazen. To sodišče je sicer priznalo, da je bila ta kazen utemeljena na podlagi člena 9(2), druga alinea, Uredbe št. 3887/92, vendar je menilo, da se v skladu z načelom retroaktivne uporabe milejših določb o kaznih, kot je določeno v členu 2(2), drugi stavek, Uredbe št. 2988/95, uporabljajo pravila o zastaranju iz člena 49(5) in (6) Uredbe št. 2419/2001.

18 Iz tega je to sodišče sklepalo, da je naložena kazen zastarala, saj je med datumom izplačila zadevnih pomoči in datumom, ko je bil prosilec obveščen, da sta bili pomoči neupravičeno odobreni, minilo več kot štiri leta. Uporaba pravil o zastaranju iz člena 49 Uredbe št. 2419/2001 je bila tako milejša v primerjavi s pravilom, ki se običajno uporablja, in sicer člen 3(1), drugi pododstavek, prvi stavek, Uredbe št. 2988/95. V skladu s to zadnjo določbo bi namreč zastaralni rok začel teči šele od dneva, ko je nepravilnost leta 2004 prenehala, tako da kazen do datuma, ko je prosilec izvedel za nepravilnost svojih zahtev, ne bi zastarala.

19 Kmetijska zbornica je zoper odločitev pritožbenega sodišča vložila revizijo.

20 Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče, Nemčija), ki je predložitveno sodišče, poudarja, da je pritožbeno sodišče odstavek 6 člena 49 Uredbe št. 2419/2001 razlagalo tako, da dopolnjuje odstavek 5 tega člena, in da se tudi za odstavek 6 uporabljajo podrobna pravila, določena v odstavku 5, med drugim glede začetka teka zastaralnega roka.

21 Ker pa določbe Uredbe št. 2988/95 veljajo za vse sektorske predpise in ker člen 49(6) Uredbe št. 2419/2001 ne določa začetka teka zastaralnega roka, se predložitveno sodišče sprašuje, ali je treba v zvezi s tem uporabiti člen 3(1) Uredbe št. 2988/95.

22 Če se ta člen 3(1) ne bi uporabljal, se predložitveno sodišče sprašuje, ali so pravila o zastaranju, ki se uporabljajo v obravnavani zadevi, določbe o upravnih kaznih v smislu člena 2(2), drugi stavek, Uredbe št. 2988/95, za katere velja načelo retroaktivne uporabe milejših določb o kaznih. Predložitveno sodišče na eni strani meni, da se načelo retroaktivne uporabe milejšega kazenskega zakona nanaša le na vsebinske spremembe prava, razen pravil o zastaranju. Na drugi strani pa, ker to načelo temelji na pravičnosti, naj bi bilo treba priznati, da gre pri tem, da je zakonodajalec sprejel milejša pravila o zastaranju, nujno za prevrednotenje in da se torej časovno razlikovanje glede uporabe tega pravila ne zahteva.

23 Če je odgovor nikalen, se predložitveno sodišče sprašuje, ali se lahko člen 52a Uredbe št. 2419/2001, ki določa retroaktivno uporabo pravila o zastaranju iz člena 49(5) te uredbe, po analogiji uporabi za člen 49(6) te uredbe. Po mnenju predložitvenega sodišča iz besedila člena 52a Uredbe št. 2419/2001 izhaja, da se za uporabo člena 49(6) Uredbe št. 2419/2001 ne zahteva posebno pravilo in da se s členom 2(2), drugi stavek, Uredbe št. 2988/95 zagotavlja koherentnost sistema. Če pa ne bi bilo tako, naj bi moralo biti mogoče pravno praznino, ki naj bi bila posledica tega, zapolniti na podlagi sklepanja po analogiji.

24 V teh okoliščinah je Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali zastaranje v smislu člena 49(6) Uredbe št. 2419/2001 začne teči od plačila pomoči ali pa se začetek teka roka zastaranja določa na podlagi člena 3(1) Uredbe št. 2988/95, v tem primeru na podlagi člena 3(1), drugi pododstavek, prvi stavek, te uredbe?

2. Ali pravila o zastaranju iz člena 49(6) Uredbe št. 2419/2001 oziroma iz člena 3(1) Uredbe št. 2988/95 predstavljajo določbe o upravnih kaznih v smislu člena 2(2), drugi stavek, Uredbe št. 2988/95?

3. Ali se člen 52a Uredbe št. 2419/2001, ki ureja retroaktivno uporabo pravila o zastaranju iz člena 49(5) Uredbe št. 2419/2001, po analogiji uporablja tudi za člen 49(6) Uredbe št. 2419/2001?

Če se uporablja člen 3(1), drugi pododstavek, prvi stavek, Uredbe št. 2988/95 (prvo vprašanje), na druga vprašanja ni treba odgovoriti; če se ne uporablja in je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen, odgovor na tretje vprašanje ni potreben.“

Prvo vprašanje

25 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 49(6) Uredbe št. 2419/2001 razlagati tako, da zastaralni rok, ki ga ta člen določa, začne teči enako, kot je to določeno v členu 49(5) te uredbe, in sicer od datuma plačila pomoči, ali pa mora v skladu s členom 3(1) Uredbe št. 2988/95 začeti teči od dneva, ko je nepravilnost prenehala.

26 Uvodoma je treba opozoriti, da so z Uredbo št. 2988/95, kot je določeno v njenem členu 1, uvedena „splošna pravila za enotne preglede ter upravne ukrepe in kazni v zvezi z nepravilnostmi, ki se nanašajo na zakonodajo [Unije]“, in sicer zato, kot je razvidno iz tretje uvodne izjave navedene uredbe, da se „na vseh področjih preprečijo dejanja, ki škodujejo finančnim interesom [Unije]“ (sodbi z dne 11. junija 2015, Pfeifer & Langen, C-52/14, EU:C:2015:381, točka 20 in navedena sodna praksa, in z dne 2. marca 2017, Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, točka 23).

27 Zakonodajalec Unije je s sprejetjem te uredbe želel določiti vrsto splošnih načel in je za vse sektorske predpise zahteval, naj spoštujejo ta načela (glej v tem smislu sodbi z dne 11. marca 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, točka 61, in z dne 28. oktobra 2010, SGS Belgium in drugi, C-367/09, EU:C:2010:648, točka 37).

28 Poleg tega se je zakonodajalec s sprejetjem člena 3(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 2988/95 odločil uvesti splošno pravilo o zastaranju, ki se uporablja na tem področju in s katerim je nameraval po eni strani določiti minimalni rok, ki se uporabi v vseh državah članicah, in po drugi strani odpraviti možnost pregona nepravilnosti, ki škoduje finančnim interesom Unije, po preteku štirih let od storitve te nepravilnosti (sodbi z dne 29. januarja 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb in drugi, od C-278/07 do C-280/07, EU:C:2009:38, točka 27, in z dne 22. decembra 2010, Corman, C-131/10, EU:C:2010:825, točka 39).

29 Iz tega izhaja, da lahko pristojni organi držav članic od dneva začetka veljavnosti Uredbe št. 2988/95 vsako nepravilnost, ki škoduje finančnim interesom Unije, načeloma preganjajo v roku štirih let, razen v sektorjih, za katere je zakonodajalec Unije določil krajši rok (sodbi z dne 29. januarja 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb in drugi, od C-278/07 do C-280/07, EU:C:2009:38, točka 28, in z dne 22. decembra 2010, Corman, C-131/10, EU:C:2010:825, točka 40).

30 V členu 3(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 2988/95 je za pregon določen zastaralni rok, ki začne teči od storitve nepravilnosti, pri čemer je ta v skladu s členom 1(2) te uredbe opredeljena kot „vsako kršenje določb zakonodaje [Unije], ki je posledica dejanja ali opustitve s strani gospodarskega subjekta, ki je ali bi lahko škodljivo vplivalo na proračun [Unije]“ (glej v tem smislu sodbi z dne 29. januarja 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb in drugi, od C-278/07 do C-280/07, EU:C:2009:38, točki 21 in 22, in z dne 22. decembra 2010, Corman, C-131/10, EU:C:2010:825, točka 38).

31 Ta rok se torej uporablja za nepravilnosti, ki so predmet upravnega ukrepa odvzema neupravičeno pridobljene koristi v skladu s členom 4 navedene uredbe, in za nepravilnosti, ki so pripeljale do naložitve upravne kazni v smislu člena 5 te uredbe (glej v tem smislu sodbi z dne 11. junija 2015, Pfeifer Congen, C-52/14, EU:C:2015:381, točka 23 in navedena sodna praksa, in z dne 2. marca 2017, Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, točka 26).

32 V skladu s členom 3(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 2988/95 pregon zastara v štirih letih od storitve nepravilnosti. V skladu s členom 3(1), drugi pododstavek, te uredbe v primeru nadaljevanja ali ponavljanja nepravilnosti ta štiriletni rok teče od dneva, ko so nepravilnosti prenehale.

33 Ker storitev nepravilnosti predpostavlja izpolnitev dveh pogojev, in sicer dejanja ali opustitve, ki pomeni kršitev prava Unije, in škodo za proračun Unije, začne zato zastaralni rok teči od trenutka storitve takega dejanja ali nastanka opustitve, ki pomeni kršitev prava Unije, in nastanka škode za proračun, pri čemer je začetek teka zastaralnega roka v skladu s sodno prakso Sodišča vedno dan, ko se zgodi kasnejši dogodek (glej v tem smislu sodbi z dne 6. oktobra 2015, Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export, C-59/14, EU:C:2015:660, točke od 24 do 26, in z dne 2. marca 2017, Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, točka 47).

34 Obstoj sektorskih predpisov ima lahko v smislu člena 3(1), prvi pododstavek, drugi stavek, Uredbe št. 2988/95 za posledico neuporabo pravila o zastaranju v štirih letih, določenega v členu 3(1), prvi pododstavek, prvi stavek, te uredbe, ki se v državah članicah neposredno uporablja, samo če ti sektorski predpisi določajo krajši rok, vendar ne krajšega od treh let (glej v tem smislu sodbi z dne 29. januarja 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb in drugi, od C-278/07 do C-280/07, EU:C:2009:38, točka 44, in z dne 22. decembra 2010, Corman, C-131/10, EU:C:2010:825, točka 42).

35 Ob upoštevanju teh preudarkov in ustaljene sodne prakse Sodišča, v skladu s katero je treba pri določitvi obsega določb prava Unije upoštevati hkrati njihovo besedilo, njihovo sobesedilo in njihove cilje (sodba z dne 6. oktobra 2015, Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export, C-59/14, EU:C:2015:660, točka 22), je treba odgovoriti na postavljeno vprašanje.

36 Čeprav v obravnavani zadevi sektorska ureditev Unije, ki se je sprva uporabljala v zadevi v glavni stvari, in sicer Uredba št. 3887/92, ni določala posebnih določb o zastaranju, so bila z razveljavitvijo te uredbe z Uredbo št. 2419/2001 uvedena sektorska pravila o zastaranju.

37 Tako brez dvoma iz besedila člena 49(5) Uredbe št. 2419/2001 izhaja, da v zvezi z upravičencem v dobri veri obveznost vračila v primeru neupravičeno izplačanih zneskov zastara, če je od datuma plačila pomoči do prvega obvestila pristojnega organa o neupravičenosti plačila, ki ga je prejel upravičenec, potekel štiriletni zastaralni rok.

38 Ne glede na vprašanje, ali je ta določba sektorski predpis o odstopanju v smislu drugega stavka člena 3(1), prvi pododstavek, Uredbe št. 2988/95, je treba ugotoviti, da je bila s to določbo uvedena poenostavitev glede določitve začetka teka zastaralnega roka, kot je določen v tem členu 3(1), ker se po eni strani ta rok ne računa več od storitve nepravilnosti, ampak od dneva plačila, in ker po drugi strani ni več treba razlikovati med nepravilnostmi glede na to, ali so enotne ali nadaljevane.

39 Besedilo člena 49(6) Uredbe št. 2419/2001, nasprotno, ne vsebuje nobene določbe, na podlagi katere bi bilo mogoče sklepati o obstoju take poenostavitve pri določitvi začetka teka zastaralnega roka, ki se uporabi za zneske, ki jih je treba vrniti zaradi uporabe znižanj in izključitev v skladu s členom 13 in naslovom IV te uredbe.

40 V zvezi s tem je treba poudariti, da medtem ko se odstavek 5 člena 49 Uredbe št. 2419/2001 uporablja za vsa vračila neupravičenih zneskov, je področje uporabe odstavka 6 tega člena izrecno omejeno na vračila, ki pomenijo upravne kazni, kot so odvzem celotne prejete koristi ali njenega dela ter izključitev ali odvzem koristi v poznejšem obdobju.

41 V teh okoliščinah in ob upoštevanju razporeditve odstavkov 5 in 6 člena 49 Uredbe št. 2419/2001 je treba šteti, da odstavek 6 tega člena pomeni izjemo od novega pravila za izračun iz odstavka 5 navedenega člena.

42 Zato je treba začetek teka štiriletnega zastaralnega roka iz člena 49(6) Uredbe št. 2419/2001 določiti v skladu z osnovnim pravilom, torej pravilom iz člena 3(1) Uredbe št. 2988/95.

43 Ta ugotovitev je skladna ne le s ciljem Uredbe št. 2988/95, s katerim se želijo, kot je bilo izpostavljeno v točki 26 te sodbe, zaščititi finančni interesi Unije, temveč tudi s ciljem Uredbe št. 2419/2001.

44 Cilj Uredbe št. 2419/2001 je namreč boj proti nepravilnostim in prevaram v okviru izvajanja različnih programov pomoči v okviru integriranega sistema, in sicer za učinkovito varstvo finančnih interesov Unije. Ta uredba za doseganje tega cilja določa znižanja in izključitve glede na resnost nepravilnosti, storjene v zahtevku za pomoč, ki lahko sežejo do popolne izključitve iz enega ali več programov pomoči za določeno obdobje (sodba z dne 2. oktobra 2014, Van Den Broeck, C-525/13, EU:C:2014:2254, točka 31 in navedena sodna praksa).

45 To velja zlasti v obravnavani zadevi. Da bi se dosegel ta cilj, namreč člen 9(2) Uredbe št. 3887/92 – na podlagi katerega sta bili R. Westphalu naloženi zadevni vračili in katerega vsebina je bila v bistvu povzeta v členu 32(1) Uredbe št. 2419/2001 – za primer, da površina, prijavljena v zahtevku za pomoč na „površino“, presega površino, ugotovljeno pri pregledu, določa različne sankcije, ki so glede na resnost storjenih nepravilnosti zmanjšanje ali neodobritev pomoči Unije (sodba z dne 4. oktobra 2007, Kruck, C-192/06, EU:C:2007:579, točka 35).

46 Tako se razlaga člena 49(6) Uredbe št. 2419/2001, ki bi pomenila, da se za vračilo pomoči zaradi dejanj, za katera so zaradi njihove očitne protipravnosti predpisane kazni, uporabijo ista podrobna pravila za izračun zastaralnega roka kot tista, ki se uporabljajo za dejanja, zaradi katerih nastane zgolj obveznost vračila, ne zdi v skladu s ciljem sistema sankcij, ki bi bil dovolj odvračalen in učinkovit za boj proti nepravilnostim in prevaram, storjenim na področju pomoči na „površino“ (glej v tem smislu sodbo z dne 2. oktobra 2014, Van Den Broeck, C-525/13, EU:C:2014:2254, točka 32 in navedena sodna praksa).

47 Glede na vse prej navedene preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 49(6) Uredbe št. 2419/2001 razlagati tako, da zastaralni rok, ki ga ta člen določa, začne teči v skladu s členom 3(1) Uredbe št. 2988/95, kar
v primeru nadaljevanja ali ponavljanja nepravilnosti ustreza dnevu, ko je nepravilnost prenehala.

Drugo in tretje vprašanje

48 Ob upoštevanju odgovora na prvo vprašanje na drugo in tretje vprašanje ni treba odgovoriti.

Stroški

49 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) razsodilo:

Člen 49(6) Uredbe Komisije (ES) št. 2419/2001 z dne 11. decembra 2001 o podrobnih pravilih za uporabo integriranega upravnega in kontrolnega sistema za nekatere programe pomoči Skupnosti, vzpostavljenega z Uredbo Sveta (EGS) št. 3508/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 118/2004 z dne 23. januarja 2004, je treba razlagati tako, da zastaralni rok, ki ga ta člen določa, začne teči v skladu s členom 3(1) Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 2988/95 z dne 18. decembra 1995 o zaščiti finančnih interesov Evropskih skupnosti, kar v primeru nadaljevanja ali ponavljanja nepravilnosti ustreza dnevu, ko je nepravilnost prenehala.

Podpisi